

Stater gjøre sig Umage for at forskaffe foregaaende Nøkker eller Bind af samme Bærk, saaledes at der kan være et komplet Exemplar idetmindste i eet Bibliothek i hver Stat.

Art. 11. Konventionen kan ikke fratrædes af nogen af de kontraherende Stater før efter 10 Mars Forløb fra den Dag at regne, da den er ratificeret.

Endnu bemærkes, at der ikke nævnes Lov om, at ogsaa af de ikke repræsenterede Stater vilde flere, baade europæiske og ikke-europæiske, om kortere eller længere Tid tiltræde de paa Kongressentagne Beslutninger. Idet Ministeriet søler sig overbevist om, at det ovenfor nævnte Forslag til en Konvention ikke blot egner sig fortrinligt til overhovedet at bringe Sagen ind i et praktisk Spor, men baade ved hvad det direkte siger og ved hvad det underforstaar, i særlig Grad er fordelagtigt for Danmark, og saaledes kun kan tilraade, at Danmark tiltræder Konventionen, skal Man nu gaa over til at gjøre Rede for, hvorledes Udgifterne ved Sagens Gjennemførelse nærmest maa antages at ville stille sig.

For det første vil det blive nødvendigt at oprette et særligt Bureau til at besørge den hele Udvevling. Fordringen om Oprettelsen af et saadant Bureau er bestemt stillet i Konventionsforflagets Artikel 1, og man er herved gaaet ud fra, at der var Tale om en Virksomhed af en saa eieendommelig Art, af saa megen Vigtighed og et saa betydeligt Omfang, at det vilde være høist utilraadeligt at forene den med de Forretninger, som falde under de almindelige Regjeringskontorens Omraade. I Virkeligheden maatte den, der kom til at forestaa et saadant Bureau, foruden at besidde flere særegne baade theoretiske og praktiske Kvalifikationer, være forberedt paa at komme til at ofre det meste af sin Tid og sine Kræfter i Sagens Tjeneste, og han maatte derfor honoreres i Forhold hertil. At han ogsaa maatte have idetmindste en underordnet Medhjælper til at besørge det grovere Arbejde, er en Selvfølge, og ligeledes at der maatte stilles et Lokale til hans Raadighed, hvor han kunde modtage og idetmindste foreløbig opbevare den store Mængde Skrifter, som tilskillede ham baade fra Ind- og Udlandet. Et Spørgsmaal, som her paatrænger sig og hvis Besvarelse vil blive af Betydning for Spørgsmaalet baade om det omtalte Lokales Størrelse og om Bureauchefens Virksomhed i det Hele, er det om det ikke vilde være heldigt at samle hele den Literatur, som gennem den internationale Udvevling kom ind i Landet, i et særskilt Bibliothek, som knyttedes til Bureauet. Der kan neppe være Lov om, at medens paa den ene Side en passende Fordeling af de modtagne Skrifter til de allerede bestaaende Bibliotheker vil frembyde store Vanskeligheder, vil paa den anden Side let nogle af de Fordele, som

skal vinde ved at samle en saa fremtrædende Del af den hele Verdens videnskabelige Literatur i et Centralpunkt, gaa tabt, naar denne Literatur alligevel skal opsiges i forskellige Bibliotheker. Og det bør vistnok fremhæves, at Oprettelsen af et saadant Bibliothek neppe vilde volde meget større Udgifter end den Udvidelse af de allerede bestaaende Bibliotheker, som vilde blive nødvendig, hvis disse skulde optage den hele Masse af Literatur, som erhvervedes ad den her omtalte Vej.

Foruden til Oprettelsen af Bureauet med hvad dertil hører (Inventar, Lys og Brændte), vil der ogsaa kræves Penge til Anskaffelse af flere af de Skrifter, som Danmark nødvendigvis maa stille til Disposition ved Udvevlingen. Man vil af Konventionsforflagets Artikel 2 se, til hvilke Kategorier de Skrifter henhøre, som man er bleven enig om at vilde udvevle, og medens en stor Mængde af disse trykkes paa offentlig Betøfning eller med betydelig offentlig Understøttelse og for saa vidt ikke ville volde Staten nogen Udgift, som er værd at omtale, er der andre, med hvilke dette ikke er Tilfældet — saaledes flere af de lærde og literære Selskabers Skrifter —, og disse maatte da kjøbes af Staten. Men herved bør Staten formentlig ikke engang blive staaende. Naar der i Artikel 2, 3die Punkt, kun tales om Skrifter, udgivne af lærde Selskaber og Instituter, er Grunden den, at Grændsen for, hvad der skulde udvevles, dog maatte sættes et Sted, og at den i større Lande af saadanne Selskaber og Instituter udgivne Literatur i og for sig er overordenlig betydelig (Frankrig skal saaledes have omtrent 400 lærde Selskaber). Paa den anden Side maa det fastholdes, at Grændsen er aldeles vilkaarlig sat, idet den videnskabelige Værdi af et Skrift, særlig et Tidsskrift, — som der her nærmest er Tale om — selvsjælgelig er uafhængig af, om det udgives af et Selskab eller af en enkelt Videnskabsmand, og Ministeriet mener, at et lille Land som Danmark saa meget mindre bør holde sig hin Grændse efterrettelig, som det jo ikke blot gjælder om at modtage saa meget som muligt, men ogsaa om at give noget, som kan udgjøre en nogenlunde passende Erstatning for det modtagne og tillige paa en nogenlunde værdig Maade repræsentere vor Videnskabelighed i Udlandet. Med andre Ord: Staten bør ogsaa af saadanne periodiske Skrifter, som ikke udgives af lærde Selskaber og Instituter, men iøvrigt have en videnskabelig Karakter, erhverve sig et saa stort Antal Exemplarer, at der kan stilles et Exemplar til Raadighed for hvert af de Lande, der deltage i Udvevlingen. Da dog ogsaa flere af denne Slags Skrifter nyde nogen Understøttelse fra Statens Side, og der til denne Understøttelses Bevaren let kunde knyttes en Betingelse om at afgive et vist Antal Exemplarer til det her omtalte Formaal, vil Udgiften paa dette Punkt neppe blive meget betydelig. Dog maa det bemærkes, at den i Begyndelsen rimelig-